

24 Φεβρουαρίου 2015

Καθαρισμός Της Καρδίας (Γέροντος Ιωσήφ του ησυχαστή)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Ιωσήφ Ησυχαστής / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη
πίστη](#)

Το κέντρο της ζωής μας είναι η απασχόλησί μας με τον πνευματικό νόμο. Αυτός είναι και ο λόγος πού αρνηθήκαμε τον κόσμο και εγκαταλείψαμε τον οικογενειακό

βίο, ο οποίος δεν είναι αμαρτωλός. Τον εγκαταλείψαμε, επειδή θελήσαμε να εκφράσουμε με ένα ιδιαίτερο τρόπο την αγάπη μας προς τον Θεό, τηρούντες έτσι με ακρίβεια την πρώτη εντολή.

Κληθέντες από τον Θεό, ακολουθήσαμε την φωνή Του για να εφαρμόσουμε αυτή την εντολή. Και για να εύρωμε τον κατάλληλο χρόνο, τον απερίσπαστο μάλλον, εβγήκαμε έξω από την κοινωνία και αρνηθήκαμε τους οικογενείς μας, ασχολούμενοι λεπτομερώς με την εσωστρέφεια, ελέγχοντας τα νοήματα των πραγμάτων. Και αυτό τον τρόπο, να ημπορέσουμε να νικήσουμε όχι μόνο την πρακτική μορφή της αμαρτίας, αλλά να την αφανίσουμε από την γέννησί της. Όχι μόνο να μην αμαρτάνουμε πρακτικά, αλλά ούτε κατά διάνοια να έχωμε συνεργασία με το κακό. Και με αυτό τον τρόπο φθάναμε στον μακαρισμό του Κυρίου: «Μακάριοι οι καθαροί τη καρδία, ότι αυτοί τον Θεόν όψονται». Ο Ιησούς μας ανέφερε ότι: «Τα έξωθεν εισερχόμενα ου κοινούσι τον άνθρωπο», δηλαδή δεν τον μολύνουν.

Εκείνα πού εξέρχονται από μέσα τον κάνουν ακάθαρτο. «Εκ γαρ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι». (Ματθ. 15,18). Αυτά είναι τα περισσεύματα της ακαθάρτου καρδίας τα όποια κινούμενα από μέσα προς το έξω, δημιουργούν το σώμα της περιεκτικής κακοηθείας.

Και τότε καταρακώνεται η ελευθερία της προσωπικότητας του ανθρώπου, και από ευγενής και «κατ' εικόνα και ομοίωσιν» πλασμένος πού είναι, γίνεται πονηρός και διεφθαρμένος. Επειδή μετέχομε και εμείς αυτής της αρρωστημένης καταστάσεως, εξήλθαμε από τον κόσμο ακριβώς γι' αυτό τον λόγο. Κόσμο όταν λέμε δεν εννοούμε τους ανθρώπους. Κόσμος είναι το σύστημα του παλαιού ανθρώπου, πού κατά τον Παύλο είναι τα πάθη και οι επιθυμίες. Και κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη, η «επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου», η αφροσύνη και γενικά η ματαιοφροσύνη.

Ευρισκόμενοι τώρα εδώ, προσέχαμε ακριβώς στο να γίνωμε «καθαροί τη καρδία», γιατί μονό έτσι θα ίδωμε τον Θεό, όσο επιτρέπεται βέβαια στην ανθρώπινη φύσι να έχη εμπειρία της οράσεως του Θεού. Το θέμα της παλιγγενεσίας δεν είναι η μεταφορά των ανθρώπων εις ένα ευδαιμονισμό. Αυτά τα παραδέχονται οι ξένες ομολογίες: Ο άνθρωπος μετά την παρουσία του Θεού Λόγου, δεν μεταφέρεται εις ένα ευδαιμονισμό, ούτε επανέρχεται από μία εξορία σε μια καλύτερη ζωή. Αυτά δεν είναι της Εκκλησίας μας γεννήματα, αλλά πεπλανημένες ιδέες.

Η κένωσι του Θεού Λόγου, μετέφερε στην ανθρώπινη φύσι την θέωσι. Έτσι ο άνθρωπος μεταφέρεται δια της Χάριτος – εάν αρχίσει από εδώ να πειθαρχή στο Θείο θέλημα- υποστατικά στην ένωσί του με τον Θεό. Όπως μετέχει το θετό παιδί

στην περιουσία, στο όνομα και στην προσωπικότητα του πατέρα του, ενώ δεν είναι φυσικό παιδί, έτσι και εμείς.

Αν και δεν γεννηθήκαμε τρόπον τινά, από τον Θεό, με την υιοθεσία όμως απεκτήσαμε την ίδια θέσι, πού έχει ένα φυσικό παιδί. Αυτό για μας λέγεται Θεανθρωπισμός.

Αυτό μας έφερε στη γη ο Θεός Λόγος. Όπως είπε ο ίδιος: «Εγώ πάτερ, εν αυτοίς και συ εν εμοί» και «την δόξαν ην δέδωκας μοι δέδωκα αυτοίς», και άλλου «Θέλω ίνα όπου ειμί εγώ κακείνοι ώσι μετ' εμού, ίνα θεωρώσι την δόξαν την εμήν», και πάλι «υμείς φίλοι μου έστε, εάν ποιήτε όσα εγώ εντέλλομαι υμίν ουκέτι υμάς λέγω δούλους». Και όταν του εζήτησαν να τους μάθη να προσεύχονται, κατ' ευθείαν τους είπε: «Πάτερ, ημών ο εν τοις ουρανοίς».

Για να επιτευχθή όμως αυτό και να εισέλθωμε στους κόλπους της υιοθεσίας, πρέπει να προσέξωμε, όχι μόνο να μην αμαρτάνωμε, αλλά να κτυπήσωμε την ρίζα της αμαρτωλότητος, ώστε και μέσα στην διάνοια μας να μην έχη θέσι. Όταν καθάριση η καρδιά από τις ενέργειες των παθών, πού είναι ο παλαιός άνθρωπος, έρχεται τότε το Άγιο Πνεύμα και κατοικεί. Προσέξετε πώς ο Ιησούς μας το αναφέρει. «Εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' Αυτώ ποιήσομεν».

Κοιτάξετε τι λέει, «μονήν»· δεν λέει ότι θα έλθωμε να σας επισκεφθούμε, όπως κάνομε εμείς μια επίσκεψι, αλλά λέει ότι θά κάνωμε διαμονή. Αυτός είναι ο Θεανθρωπισμός.

Η απαλλαγή μας όμως από την αμαρτία δεν γίνεται αυτομάτως αλλά σταδιακά, όπως γίνεται η σωματική αύξησι. Με την εμμονή μας, σιγά-σιγά επιτελείται δια της Χάριτος μυστηριωδώς η κάθαρσι της καρδιάς. Καθαρίζη πρώτα ο νους και φωτίζεται, και έτσι συλλαμβάνει καλά τα νοήματα και δεν πλανάται. Μετά την σωστή χρήσι των νοημάτων και την τήρησι της ακριβείας των εντολών, καθαρίζεται και η καρδιά. Τότε εισέρχεται η Θεία Χάρις μόνιμα και κάνει τον άνθρωπο αληθινά θεοφόρο. Και ο άνθρωπος αυτός ενώ είναι ζωντανός, μεταφέρθη «εκ του θανάτου εις την ζωή». Αυτό είναι ο αγιασμός . Τότε εις αυτόν δεν λειτουργούν οι φυσικοί νόμοι. Κοινωνεί μόνιμα με την θεία Χάρι και εισέρχεται στο υπέρ φύσι, ούτως ώστε να έχη το διορατικό ή το προφητικό χάρισμα. Δεν φοβάται τις ασθένειες, τους κινδύνους, διότι μεταφερόμενος στη θέσι της υιοθεσίας τον σκεπάζει η θεία Χάρις· και όταν κάποτε θα φύγη από τον κόσμο αυτό, θα κερδίση τις άξιες των επαγγελιών, πού μας υπεσχέθη ο Χριστός μας.

Και αυτές τις ήμερες, αν είστε λίγο προσεκτικοί, θα αισθανθήτε περισσότερο την

επίδρασι της Χάριτος, διότι όπως έλεγε ο αείμνηστος Γέροντας μας, ο Χριστός χαρίζει πλουσιότερα τα δώρα Του στις μεγάλες εορτές, σαν μια ιδιαίτερη ευλογία. Αλλά υπάρχει λόγος στο να μην είμεθα και να μην γίνωμε προσεκτικοί; Αφού αυτό είναι το κέντρο του στόχου μας! Πώς να μην γίνωμε ευλαβείς, ζηλωταί, προσεκτικοί, πραγματικοί λάτρεις του Χριστού μας, ο οποίος πιστεύομε ότι μας εκάλεσε αφού μας προώρισε και μας εδικαίωσε και απομένει μόνο η ελεημοσύνη Του να μας δοξάση στην εσχάτη εκείνη ώρα, όταν θα φύγωμε από τον κόσμο αυτό;

Και να τώρα θα εισέλθωμε στα «ταμεία» μας, και αποκλείομε την θύρα μας και προσευχόμεθα και εξομολογούμεθα και προσπίπτομε στον Χριστό μας και με όλη την ψυχή και την καρδιά και διάνοια και θέλησι και πρόθεσι και δράσι αποδίδαμε τάς ευχάς μας ενώπιόν Του, πού έχει υποσχεθεί στους αμαρτωλούς. Με πραότητα, με ταπείνωσι και καλοσύνη να προσπίπτετε με τον τρόπο αυτό. Είναι ο μυστικότερος τρόπος της μεταβολής του χαρακτήρα, πού προκαλεί τις πνευματικές εξάρσεις και αλλοιώσεις: «Αύτη η αλλοίωσις της δεξιᾶς του Υψίστου». Αλλοίωσι πού μεταβάλλει τον πήλινο άνθρωπο, τον αμαρτωλό, τον περικείμενο τους δερμάτινους χιτώνας. Τον μεταβάλλει σε πνευματικό όν, πού το περιτριγυρίζουν και επιθυμούν οι Άγγελοι να παρακύψουν. Βλέπουν τις καλές αυτές διάνοιες, πού προσπαθούν να ξεπεράσουν τον νόμο της βαρύτητας και να μεταφερθούν στο υπερουράνιο θυσιαστήριο, εκεί όπου «πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Χριστός, εις τα Αγία αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος» (Έβρ. 9,12).

Όσα δεν αφορούν τον ουρανό, ξεχάστε τα. Εκεί είναι το πολίτευμα μας. Εκεί μας αναμένει ο Ιησούς μας. «Εάν πορευθώ και ετοιμάσω υμίν τόπον, πάλιν έρχομαι και παραλήψομαι υμάς προς εμαυτόν, ίνα οπού ειμί εγώ και υμείς ήτε». Ποιά καρδιά, αισθανόμενη αυτά τα ρήματα, δεν θά ραγίση, ακόμη και αν είναι από γρανίτη κατασκευασμένη; Η ανερμήνευτος παναγάπη Του δεν ετελείωσε με την θεία Του κένωσι και την παραμονή Του μαζί μας στην γη αυτή, όπου ενεδύθη την ιδική μας ταπείνωσι και πτώχεια. Αλλά και στους πατρώους κόλπους αναπαυόμενος «εν πάση τη δόξη Αυτού», πάλι μας ενθυμείται και «ουκ εάσει ημάς ορφανούς πώποτε, αλλά, μεθ' ημών εστί πάσας τάς ημέρας».

Όλοι πρόθυμοι τώρα ξεκινείστε με άμιλλα πνευματική, να φιλοδοξήτε να πέραση ο ένας τον άλλο. Και αυτό ακριβώς είναι το αξιέπαινο. «Αύτη η γενεά ζητούντων τον Κύριον».

ΕΡΩΤΗΣΗ – ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Ερ.: Γέροντα, πρέπει να προσευχώμαστε για όποιον μας ζητά ή για τους αδελφούς της συνοδείας μας, πού λείπουν έξω στον κόσμο;

Απ.: Για τα μέλη της συνοδείας μας έχουμε χρέος να προσευχόμαστε, διότι ανήκομε όλοι στο ίδιο σώμα. Όταν δε ευρίσκεται κανείς έξω από το περιβάλλον του, δεν μπορεί να έχει την ίδια προσοχή και αίσθησι Χάριτος και κατάστασι πού έχει όταν είναι στην φωλιά του. Εις αυτές τις περιστάσεις, πού ευρίσκεται κάποιος έξω από την μάνδρα, δεν ξέρομε τι μπορεί ο διάβολος να επινόηση εις βάρος του, διότι είμεθα άνθρωποι και ποιος έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του; Με μια στροφή του νου προς τον Χριστό μας, να επικαλήσθε την θεία βοήθεια, την θεία Χάρι για την επιτυχία του σκοπού για τον οποίο εξήλθε ο αδελφός· και με μια μικρή προσευχή, να γίνεται αφορμή να σκεπάζεται οποιοσδήποτε απουσιάζη από τη συνοδεία, διότι ευρίσκεται σε ανοικτό μέτωπο και δεν γνωρίζομε από πού θα δεχθή την κρούσι.

Για τους άλλους τώρα σύμφωνα με την Πατερική παράδοσι, οι νέοι, οι αρχάριοι, δεν ωφελούνται όταν εύχονται για άλλα πρόσωπα, διότι είναι και αυτή μια πρόφασι από τα δεξιά για να δημιουργή σκορπισμό.

Φυσικά όπως και άλλοτε σας ερμήνευσα, δεν φιλοδοξούμε να ευχόμεθα για τον καθένα, όχι διότι μισούμε τον πλησίον μας, μη γένοιτο, αλλά γνωρίζοντες ότι είμεθα αδύνατοι και δεν έχουμε παρρησία είμεθα λίγο συνεσταλμένοι και ο Θεός βλέποντας το ταπεινό φρόνημα, ότι δηλαδή απέχομε γι' αυτό τον σκοπό, συμπληρώνει η αγαθότης Του την πρόθεσι της καρδιάς και την πρόθεσι της αγάπης πού αισθανόμεθα απέναντι του καθενός.

Πηγή: agapienxristou.blogspot.ca